

«Βραδυνές Τρέλλες»

Έπιθεώρηση τεσσάρων συγγραφέων
και 2 μουσικών
ΘΕΑΤΡΟ (ΜΟΝΤΙΑΛ)
Θεατρικές επικήρυξεις Μακέδου
Καλλιτεχνική Ένωση
ΚΥΡΙΑΚΟΥ — ΚΟΚΚΙΝΗ — ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ

Τέσσερις συγγραφείς, που ό κάθενας τους άπ' αυτούς χωριστά, σε άλλες τους σκηνικές έμφανίσεις είχαν δώσει στο έλληνικό έπιθεωρησιακό θέατρο πολλές και καλές έπιτυχίες και δυό μουσικοί, (ό ένας άπ' αυτούς, ό κ. Γιαννίδης με την κομπογραμμένη και πρωτότυπη πολλές φορές μουσική του, πήρε μιά ξεχωριστή θέση στην έπιθεωρησιακή μουσική) γράψανε την έπιθεώρησι «Βραδυνές Τρέλλες», που παίζεται άπό την περασμένη Τετάρτη τό δράδου στο θέατρο «Μοντιάλ».

Μιά λαϊκή παροιμία λέει : «Όπου λαλούν πολλά κοκκόρια άργεί να ξημερώση». Ουδέποτε ή σοφή αυτή παροιμία δέν ήταν άλθρινότερη παρά σ' αυτή τη περίπτωση. Όταν άνοιξε ή αύλαία περίμενε κανένας να δη νούμερα, που τό ένα να διαδέχεται τό άλλο, συναγωνιζόμενα σε έξυπνάδα. Τέσσερις φερμαρισμένοι συγγραφείς έπιθεωρησιογράφοι, οί κ. κ. Δ. Εύαγγελίδης, Δ. Γιαννουκάκης, Άλ. Σακελλάριος και Χρ. Γιαννακόπουλος (τό πρόγραμμα άναφέρει τους δυό και τόν ένα άπό τους συνθέτες) που άπό τό 21 νούμερα πούχει αυτή ή έπιθεώρησι μαζί με μπαλέττα, έναρξη και τραγούδια, θάχαν να γράψουν ό καθένας τους μόνο άπό τέσσερα, έπρατε να δώσουν ό,τι καλύτερο είχαν. Αντί αυτού, είδαμε να παρελαύνουν νούμερα με φθηνό πνεύμα, προχειρογραμμένα, που «περπατάγανε» με μολυβένια ποδάρια, που θύμιζαν άλλα, παληά, και μόνο ένα στην πρώτη πράξη «Ό Ζαχαρίας άποκαλύπτεται», που εκτελείται με πολύ κέφι άπό τόν έξαιρετικό κωμικό του έπιθεωρησιακού θεάτρου κ. Μ. Κοκκίνη και την δίδα Κ. Νικολαΐδου, μαζί μετό φινάλε της ίδισης πράξης ήρθαν να σώσουν την κατάσταση και ν' αφήσουν μιά καλή έκτύπωση.

Η «Χορευτική παρέλαση», τό φινάλε δηλαδή της α' πράξης, εύτυχώς όχι πολύ μεγάλο, γεμάτο κέφι, με την πρωτοτυπία, ό,τι ό κ. Φιλίππιδης, που υποδύεται τόν Γιόχαν Στράους, κατεβαίνει στην όρχήστρα και την διευθύνει ό ίδιος, κρατώντας σύγχρονα και τό ρόλο του.

Η δεύτερη πράξη έχει ένα καλό σκέτος : «Η ώρα της γυμναστικής» που εκτελείται πολύ καλά, είνε κι' έξυπνο, άπό την τετρανδρία Κοκκίνη — Φιλίππιδη — Κυριακού και του κ. Φ. Μανέλλη. Αυτά είνε όλα κι' όλα, άπό την πνευματώδη άποψη, τά νούμερα που μπορεί να ξεχωρίση κανένας άπ' όλη την έπιθεώρηση. Δέν θ' άπορήσουμε όμως όταν μετά άπό μερικές μέρες θά διαβάσουμε τις τεράστιες εισπράξεις που θά ξεπεράσουν και την θρυλική «Σπίθα». Γιατί δέν υπάρχει άμφιβολία, ό,τι θά «πιάση» κι' αυτή ή έπιθεώρηση. Οί λόγοι ; Άπλουστατοι.

1) Τόν χειμώνα είνε θά υπάρχει άλλος θίασος καθαρά έπιθεωρησιακός.

2) Η εκτέλεση τών σκηνών άπό τους ήθοποιούς είνε έξαιρετική και γενικά παίζεται όλη ή έπιθεώρησι με πολύ μπρίο.

3) Τό λαϊκό Θεσσαλικό τραγούδι της δίδος Σ. Βέμπο, που όσοι τό άκουσαν στις Κυριακάτικες Ραδιοφωνικές μεσημβρινές εκπομπές να τραγουδιέται άπό την μοναδική μας ντιζέζ, με τή συνοδεία της όρχήστρας της ένθουσιάστηκαν και φαντάστηκαν την έπιτυχία που θά σημείωνε άν τραγουδιότανε σε μιά έπιθεώρηση. Είνε ένα πρωτότυπο, Έλληνικό, έλληνικώτατο τραγουδάκι, χωρίς κλάματα, άπειλές φόνων, αίματα, άποχωρισμούς, που εκτελεί θαυμάσια, με την Βολιώτικη προφορά της ή δις Βέμπο. Σημείωσε άλθρινό θρίαμβο.

4) Οί χοροί της δίδος Α. Ποζέλλι, μαζί με τους κ.κ. Α. Γριμάνη και Γ. Φλερύ πολύ καλοί. Σημειώνει επίσης έπιτυχία και στο υπερτραγικό σκέτος «Άνθρωπος εΐμαι κι' εγώ», που γίνεται άφορμή ν' άναπτύξη και την άλλη πλευρά του ταλέντου της, τή δραματική, με την καλή άρθρωσή της και την ποικιλία του τονισμού της.

5) Οί έμφανίσεις της δίδος Άλίκης Βέμπο, που είνε πάντα μελετημένη και διαρκώς έξελλίσσεται και τών ίδιων Ν. Σκιαδά (ας προσέξη τό τονισμό της, είνε άφόρητα μονότονος) και της δίδος Κ. Νικολαΐδου.

6) Τό έπιμελημένο και πλούσιο άνέδασμα γενικά και ειδικώτερα τά σκηνικά του κ. Μ. Άγγελουπούλου. Ό καλλιτέχνης αυτός, με τό πλούσιο ταλέντο του, χάρισε στη σκηνογραφία της έπιθεώρησης ό,τι της έλειπε : περιποιημένα σκηνικά, με ώραία χρώματα, γούστο, πρωτοτυπία, μοντερνισμό. Χάρμα όφθαλμών τό σκηνικό με τά δυό πουλιά και ένα άλλο με μιά χαρευτρια στο φινάλε της α' πράξης.

Αυτά όλα κι' ένα νέο άστέρι του έπιθεωρησιακού θεάτρου — ή κ. Δίτη Λήντα, που με την ώραία έμφάνισή της, τό άφελέστατο παίξιμό της, την έπιμέλειά της, τόν καλό τονισμό της, την σκηνική της εύχέρεια, υπόσχεται να δώση πολλά περισσότερα στο έλαφρό μουσικό θέατρο — και ή μουσική πούνε ένα «σποτπουρί» άπό παληές και νέες μουσικές έπιτυχίες ξένες και ντόπιες και μερικές (ως κι' αυτό ακόμα) παληές του κ. Γιαννίδη, κάνουν τόν θεατή να μη διαμαρτύρεται για την προχειρότητα που είνε γραμμένη άπό τέσσερις υπεράξιους συγγραφείς ή νέα έπιθεώρησή τους και να χειροκροτή τους καλούς κι' άξιους έργάτες του έλαφρού θεάτρου, που πάλι αυτοί με τό παίξιμό τους του χαρίζουνε ένα εύχάριστο δράδου.